

Arrest

nr. 278 032 van 28 september 2022
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KALENGA NGALA
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2022 met refertenummer 101658.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgische moeder.

Op 13 april 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.10.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder de genaamde B., B. (RR [...]) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 §2,3° stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie v/orden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.'

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. '

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, m.a.w. dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond, en heden ook in België ten laste komt.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht toegekend zien als ze financieel en/of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en de afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Naast het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches van tewerkstelling bij Les Jardins d'Ariane SA op naam van de referentiepersoon voor de maanden juni, juli en augustus 2021 ;*
- Aanslagbiljet personenbelastingen referentiepersoon: aanslagjaar 2015, inkomsten 2014;*
- Bewijs van tenlasteneming: akte van het Hof van beroep van Conakry dd 16.04.2021 : op basis van een verklaring van de moeder van betrokkene en 2 getuigen, levert voormeld Hof een akte af die stelt dat de moeder van betrokkene hem ten laste neemt en dus voor allerhande kosten (zoals voeding, kleding, huisvesting, e.d.m.) instaat;*
- Brief advocaat dd.27.09.2021 : toelichting bij situatie van betrokkene.*

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 ter, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Als enige bewijs van onvermogen wordt een akte van het Hof van Beroep in Conakry overlegd (dd. 16/04/2021). Uit het document blijkt dat de verklaring van tenlasteneming is gebaseerd op een verklaring op eer van de moeder van betrokkene (de referentiepersoon) en van twee getuigen. De voorlegde akte is dus integraal gebaseerd op loutere verklaringen op eer, dan nog van belanghebbende partij, in casu de moeder van betrokkene. Een dergelijke akte heeft geen noemenswaardige bewijswaarde. Bovendien werd er geen enkel ander objectief of officieel document overlegd inzake het onvermogen van betrokkene. Het onvermogen van betrokkene wordt dus allerminst aangetoond.

Het gegeven dat betrokkene sedert 3.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Geen van de andere voorgelegde documenten (loonfiches, arbeidscontracten van de referentiepersoon, het bewijs van woonst, ziekteverzekering etc.) doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond in het verleden tot op heden, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Premier moyen , pris de l'excès de pouvoir, de la violation des article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 40ter, 42, §1er, alinéa 2 et 62 de la loi du 15.12.1980, de l'article 26 du Code de Dip, de la foi due aux actes, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments pertinents de la cause, du principe général de bonne administration, de prudence et de proportionnalité ;

Attendu que, première branche, la motivation est inadéquate dans la mesure où elle ne rencontre en rien les éléments invoqués par le requérant dans le cadre de sa demande de séjour par lesquels il faisait valoir en en apportant la preuve, que sa mère intervenait pour sa subsistance dès son départ en exil pour la Belgique, le requérant étant lui-même orphelin d'espère et ayant dû intégrer le toit de sa grand-mère maternelle.

Que la partie adverse ne peut ignorer que c'est en tant que demandeuse d'asile que la mère de la requérante est arrivée en Belgique et que les déclarations qu'elle a fait dans le cadre de sa demande d'asile ont été jugées crédibles et tenues pour vraies par les instances de l'asile de sorte que la qualité de réfugiée lui a été reconnue.

Qu'ainsi la rubrique 16 des données personnelles fournies par la requérante dans le cadre de son interrogatoire devant l'Office des étrangers dd 02.09.2009 reprend bien l'identité de T.S.D., 10 ans comme étant le fils de Madame B.B.

Qu'un examen sérieux et approfondi du dossier administratif eût dû amener la partie adverse à recouper les informations reprises :

1- dans le dossier administratif établi dans le cadre de la demande d'asile de la mère du requérant (le dossier administratif ayant conduit à la reconnaissance de la qualité de réfugiée de Madame B. faisant mention expressis verbis de l'identité du requérant alors qu'il était encore mineur), les informations reprises dans le rapport d'audition établi par le CGRA le 24.08.2010, d'une part avec les données reprises :

2- dans l'AER 2015 revenus 20147 établi par le SPF Finances belge et indiquant au vu du Code 1380, l'intervention financière de Madame B. B. dans le versement d'une rente alimentaire au profit de son fils mineur, le SPF précisant à cet égard « au vu des extraits bancaires » ainsi que jugement de prise en charge établi par la Cour d'Appel de Conakry dd 15.04.2021.

Qu'aucune des dispositions reprises aux articles 40 ter de la Loi du 15.12.80 ne détermine de manière stricte les éléments de preuve qui doivent être fournis afin d'établir la qualité de personne à charge du descendant majeur du belge, ces preuves pouvant dès lors être rapportées par toutes voies de droit à condition que les preuves fournies soient légalement admissibles.

Attendu que les jugements rendus par les Cours et Tribunaux étrangers, s'ils ne sont pas ipso facto revêtus de l'autorité de chose jugée, ont toutefois, au regard du droit international privé, une force probante.

Qu'à cet égard l'article 26 du code de DIP stipule :

§1- Une décision judiciaire étrangère fait foi en Belgique des constatations faites par le juge si elle satisfait aux conditions nécessaires à son authenticité selon le droit de l'Etat dans lequel elle a été rendu.

Les constatations faites par le juge étranger sont écartées dans la mesure où elles produiraient un effet manifestement incompatible avec l'ordre public.

§2 - La preuve contraire des faits constatés par le juge étranger peut être apportée par toutes voies de droit ».

Attendu que l'acte attaqué croit pouvoir sérieusement et valablement soutenir que l'acte établi par la Cour d'Appel serait la seule preuve produite qui établirait le lien de dépendance économique du requérant à l'égard de sa mère.

Que l'acte attaqué reste toutefois muet sur les éléments qui ont été listés par le requérant et notamment sur l'AER établi par le SPF Finances en 2015 soit alors que le requérant se trouvait encore sur le territoire guinéen et qui indique de manière incontestable que sa mère lui versait une rente alimentaire, l'existence d'extraits bancaires ayant été constatée par une administration belge et indépendante.

Que l'acte attaqué ne dit mot des déclarations de la mère du requérant reprise dans son rapport d'audition du C6RA et dans le Pv établi par l'Office des Etrangers. « in illo tempore »

Que la partie adverse ne peut contester le fait que d'autres éléments probants figuraient au dossier de pièce du requérant, éléments qui n'ont pas été pris en considération de manière sérieuse de part adverse puisque l'AER versé contenait de manière précise l'existence du versement d'une rente alimentaire au profit du requérant, ce dont il n'a pas été fait mention dans l'acte attaqué puisqu'il indique que « la seule preuve que l'intéressé était à charge de sa mère est l'acte dressé par la Cour d'Appel de Conakry » rendu par la sources de revenus régulières étaient acquises à l'ouvrant droit, sources de revenus qui avaient été explicitées dans le cadre de la demande de séjour introduite par le requérant, de sorte qu'il appartenait à la partie adverse soit d'en tenir compte soit à tout le moins d'indiquer les motifs qui l'invitaient à ne pas en tenir compte, et ce eu égard à son obligation de motivation formelle ;

Attendu que, deuxième branche, l'acte attaqué manque en droit.

Attendu qu'il convient de rappeler que l'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif impose à l'autorité administrative d'assortir les actes administratifs d'une motivation formelle, laquelle consiste « en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ».

Qu'il ne suffit pas à cet égard de mentionner l'article de loi sur lequel repose l'acte administratif, mais qu'il faut énoncer les éléments de fait ayant conduit à faire le lien entre le dispositif de la loi et l'hypothèse visée. Le raisonnement juridique de l'autorité administrative doit être exposé, au risque, dans le cas contraire, d'être incompris de l'administré et soustrait à la censure du juge (S. SAROLEA, « La motivation du placement en détention d'étrangers en situation irrégulière de la dichotomie légalité-opportunité au contrôle de la proportionnalité », J.T. 1997, n°5834, p.165j.

Attendu que la motivation formelle requise dans le chef de la partie adverse s'entend de l'obligation pour celle-ci de répondre de façon, fût-ce implicite, mais certaine, aux arguments essentiels développés par l'administré, (voir dans ce sens C.E. 28/11/2001 nD101 283 cité par CCE n°21 398 du 15/11/2009).

Qu'il convient par ailleurs que l'autorité prenne un acte adéquat afin de rencontrer de manière certaine, la demande formulée par l'administré.

Qu'outre l'énoncé de la règle de droit, l'acte attaqué doit faire une analyse conséquente de la règle de droit.

Attendu que l'acte attaqué indique (de manière erronée) que le seul document de preuve fourni par le requérant pour établir son lien de dépendance économique à l'égard de sa mère consiste en une décision rendue par la Cour d'Appel de Conakry.

Que par ailleurs l'acte attaqué croit pouvoir sérieusement affirmer que la décision visée ne saurait avoir une valeur significative dans la mesure où l'autorité guinéenne se serait contentée des déclarations orales de deux témoins.

Que l'acte attaqué n'indique pas à quel titre les constatations du Juge guinéen entreraient en contradiction avec les autres éléments de preuve produits par le requérant (et non autrement mentionnés de part adverse) ni en quoi les « constatations faites par le juge étranger produiraient un effet manifestement incompatible avec l'ordre public ».

Que l'acte attaqué méconnaît par ailleurs le fait objectif de la demande d'asile introduite par le requérant en son nom propre, (le requérant ayant produit son annexe 26 dans le cadre de sa demande de séjour) sa situation de demandeur d'asile impliquant ipso facto une présomption d'indigence dans son chef.

Attendu enfin que l'acte attaqué ne peut valablement tenir pour ont établies des constatations faites par le juge étranger au seul motif qu'elles émaneraient de deux témoins assermentés, le mécanisme du serment et de la prise en compte des données matérielles reprises dans le serment pouvant constituer des éléments factuels habilitant le juge à constater l'existence d'une situation donnée.

Que la partie adverse semble faire mine d'ignorer que le mécanisme du serment existe également dans des dispositifs législatifs du droit belge le Juge admettant dès lors que la parole du témoin assermenté est susceptible de créer des effets de droit dans le chef du justiciable.

Qu'il en est ainsi à titre exemplatif des dispositions contenues dans le code de la nationalité belge en son article 5 §1 2° et 5§2 libellés comme suit.

Art. 5.<L 2000-03-01/49, art. 2, 007; En vigueur: 01-05-2000> § 1er. [- En cas d'impossibilité de se procurer un acte de naissance dans le cadre des procédures d'obtention de la nationalité belge, l'intéressé peut produire afin de suppléer à l'acte de naissance :

1° si son acte de naissance a été dressé dans un pays pour lequel l'impossibilité ou les difficultés sérieuses d'obtenir l'acte d'état civil en question ont été admises :

a) soit un document équivalent délivré par les autorités diplomatiques ou consulaires de son pays de naissance;

b) soit en cas d'impossibilité ou de difficultés sérieuses à se procurer ce dernier document, un acte de notoriété délivré par le juge de paix de sa résidence principale;

2° si son acte de naissance n'a pas été dressé dans un pays pour lequel l'impossibilité ou les difficultés sérieuses d'obtenir l'acte d'état civil en question ont été admises, un acte de notoriété délivré par le juge de paix de sa résidence principale.

Le Roi détermine, par arrêté délibéré en Conseil des ministres et sur proposition du ministre des Affaires étrangères, la liste des pays pour lesquels l'impossibilité ou les difficultés sérieuses, visées à l'alinéa 1er, 1°, sont admises.]

§ 2. L'acte de notoriété contiendra la déclaration faite par deux témoins, de l'un ou de l'autre sexe, parents ou non parents, des prénoms, nom, profession et domicile de l'intéressé et de ceux de ses père et mère, s'ils sont connus ; le lieu et, autant que possible, l'époque de sa naissance et les causes qui empêchent de produire l'acte de naissance. Les témoins signeront l'acte de notoriété avec le juge de paix et, s'il est des témoins qui ne puissent ou ne sachent signer, il en sera fait mention.

Qu'il est partant difficile d'intelliger à quel titre les déclarations faites par deux témoins indépendants assermentés et recueillies comme telles par une juridiction supérieure (fût-elle étrangère) serait sujette à caution, à l'estime de la partie adverse, alors même qu'aucun examen objectif, conforme aux dispositions de l'article 26 du Code de DIP n'aurait été effectué par ses soins.

Que la partie adverse n'établit pas à suffisance de droit ni de manière sérieuse que l'acte établi par la Cour d'Appel de Conakry dd 21.04.2021 (acte qui par ailleurs corrobore tant les déclarations du requérant que les constatations effectuées par le SPF Finances en temps non suspect) seraient dépourvus de toute force probante.

Que Votre Conseil appréciera ;

Attendu qu'en examen attentif et minutieux de la demande formulée par le requérant s'impose eu égard aux attendus de l'Arrêt CHAKROUN.

Attendu en effet que l'Arrêt CHAKROUN rendu par la CJUE en date du 4.3.2010 indique par ailleurs que :

«A3 L'autorisation du regroupement familial étant la règle générale, la faculté prévue à l'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), de la directive doit être interprétée de manière stricte. Par ailleurs, la marge de manoeuvre reconnue aux États membres ne doit pas être utilisée par ceux-ci d'une manière qui porterait atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.

44 À cet égard, il résulte du deuxième considérant de la directive que les mesures concernant le regroupement familial devraient être adoptées en conformité avec l'obligation de protection de la famille et de respect de la vie familiale qui est consacrée dans de nombreux instruments du droit international. [...]

L'article 7, paragraphe 1, initio et sous c), deuxième phrase, de la directive permet aux États membres de tenir compte, lors de l'évaluation des ressources du regroupant, du niveau des rémunérations et des pensions minimales nationales. Ainsi qu'il a été exposé au point 43 du présent arrêt, cette faculté doit être exercée en évitant de porter atteinte à l'objectif de la directive, qui est de favoriser le regroupement familial, et à l'effet utile de celle-ci.

48 Dès lors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus, cette autorisation doit par ailleurs être interprétée en ce sens que les États membres peuvent indiquer une certaine somme comme montant de référence, mais non en ce sens qu'ils pourraient imposer un montant de revenu minimal au-dessous duquel tout regroupement familial serait refusé, et ce indépendamment d'un examen concret de la situation de chaque demandeur. Cette interprétation est confortée par l'article 17 de la directive qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement. f...l » nous soulignons (CJCE (2e ch.), Rhimou Chakroun c/ Ministère des affaires étrangères, n° C-578/08, 4 mars 2010);

Que la Cour Constitutionnelle indiquait d'ailleurs le 26.09.13 que : « En imposant une condition de revenus au regroupant, le législateur souhaite éviter que l'étranger qui veut obtenir un droit de séjour dans le cadre du regroupement familial ne tombe à charge des autorités publiques et il a pour objectif que ces personnes puissent être accueillies dans des conditions conformes à la dignité humaine (Doc. pari., Chambre, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). De telles conditions de revenus sont expressément autorisées par l'article 7, paragraphe 1, c), de la directive 2003/86/CE et sont considérées comme admissibles par la Cour de justice (CJUE, 4 mars 2010, C-578/08, Chakroun, point 42 ; 6 décembre 2012, C-356/11 et 357/11, Maahanmuuttovirasto, point 71). Dans la mesure où elles doivent éviter que les étrangers concernés ne deviennent une charge pour les autorités, ces conditions sont également nécessaires au « bien-être économique du pays », visé à l'article 8.2 de la Convention européenne des droits de l'homme. »

Que l'objectif affiché des autorités nationales et Européennes est de favoriser le regroupement familial tout en évitant que l'intéressé qui obtient un droit de séjour ne devienne une charge pour les autorités publiques ;

Que dans le cas d'espèce le requérant démontre qu'il n'est pas et ne sera pas une charge pour l'État Belge.

Que la posture intellectuelle de la partie adverse qui se borne à n'analyser qu'une partie du dossier du requérant revient à nier la ratio legis de la directive 2003/86/CE du Conseil du 22 septembre 2003 relative au droit au regroupement familial ainsi que les travaux préparatoires relatifs à l'article 40ter de la Loi du 15.12.80.;

Que cela ne se peut.

Qu'en omettant délibérément de prendre en compte l'ensemble de la situation du requérant (qui est-il besoin de le rappeler a fui son pays d'origine afin de solliciter en Europe la protection internationale mais également afin d'y retrouver sa mère-dont il a toujours dépendu financièrement et qui a elle-même été contrainte à l'exil- conformément au principe de l'unité familiale) l'Office des Étrangers manque à son obligation de minutie et ne motive pas adéquatement sa décision ;

Que la motivation de la partie adverse est de ce fait inadéquate.

Que le requérant ne perçoit pas en l'espèce en quoi une juste balance des intérêts en présence a été effectuée au regard d'une possible violation du droit à la vie privée et familiale qui est consacré par l'article 8 de la CEDH.

Qu'il convient d'annuler la décision entreprise, la partie adverse ayant violé le principe de bonne administration qui impose à l'autorité administrative de se livrer à un examen complet des circonstances de la cause ;

Que votre conseil appréciera ; ».

2.1.1. De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 40ter, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)” .

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Er blijkt dat verzoeker ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging dient hij dan ook het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* zijn Belgische moeder. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de referentiepersoon haar recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat. Er is dan ook sprake van een zuivere interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst naar Gezinsherenigingsrichtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad verder op dat deze richtlijn betrekking heeft op het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die op het grondgebied verblijven en derhalve niet van toepassing is op verzoekers rechtspositie.

Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter *iuncto* 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze worden

gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging reeds in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker het niet eens is met deze motivering en betoogt hij in de eerste plaats dat bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het asielrelaas van de referentiepersoon. Verzoeker wijst erop dat de referentiepersoon in haar interview van 24 augustus 2010 duidelijk verklaarde dat verzoeker haar zoon is en dat deze verklaringen als waarachtig werden beschouwd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Zoals ook in de nota met opmerkingen wordt aangehaald, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast te stellen dat verzoeker het verslag van het voormelde interview echter niet toevoegde aan zijn aanvraag om gezinshereniging. Hij kan verweerder dan ook niet ernstig verwijten omtrent dit element niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Daarenboven dient er ook op gewezen te worden dat verweerder geenszins ontkent dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon. Verweerder motiveert wel dat er uit het geheel van voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag reeds in zijn land van herkomst ten laste was van zijn moeder.

Wat betreft het ten laste zijn, wijst verzoeker op het aanslagbiljet personenbelasting aanslagjaar 2015 inkomsten 2014 van de referentiepersoon alsook op de akte van het Hof van beroep te Conakry van 16 april 2021 zoals beiden toegevoegd aan verzoekers aanvraag gezinshereniging.

Wat betreft het neergelegde aanslagbiljet, betoogt verzoeker dat uit dit stuk kan worden afgeleid dat de referentiepersoon onderhoudsgelden ontvangt om verzoeker, op dat ogenblik nog minderjarig, te onderhouden. Voormeld aanslagbiljet heeft echter betrekking op inkomsten van zeven jaar voor het indienen van de onderhavige aanvraag gezinshereniging en vier jaar voor verzoekers aankomst op het grondgebied in 2019. Gelet op deze elementen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit stuk. Op basis van zijn summier betoog maakt verzoeker het tegendeel ook niet aannemelijk.

Wat betreft het arrest van het Hof van beroep van Conakry wordt er in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Als enige bewijs van onvermogen wordt een akte van het Hof van Beroep in Conakry overlegd (dd. 16/04/2021). Uit het document blijkt dat de verklaring van tenlasteneming is gebaseerd op een verklaring op eer van de moeder van betrokkene (de referentiepersoon) en van twee getuigen. De voorlegde akte is dus integraal gebaseerd op loutere verklaringen op eer, dan nog van belanghebbende partij, in casu de moeder van betrokkene. Een dergelijke akte heeft geen noemenswaardige bewijswaarde. Bovendien werd er geen enkel ander objectief of officieel document overlegd inzake het onvermogen van betrokkene. Het onvermogen van betrokkene wordt dus allerminst aangetoond.”

Verweerder motiveert dat het voormelde arrest gebaseerd is op verklaringen op eer van de referentiepersoon en twee getuigen en dat het stuk daarom niet kan bewijzen dat verzoeker in zijn land van herkomst onvermogen was. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat het niet aan verweerder toekomt om dit arrest te herinterpreteren aangezien het bekleed is met gezag van gewijsde en daarom ook bewijskrachtig is. Ter ondersteuning van zijn betoog wijst verzoeker op artikel 26 van het WIPR, dat luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing strekt in België tot bewijs van de vaststellingen gedaan door de rechter indien zij voldoet aan de voorwaarden nodig voor de echtheid ervan volgens het recht van de Staat waar zij is gewezen.

De vaststellingen gedaan door de buitenlandse rechter worden niet in aanmerking genomen voorzover zij een gevolg zouden hebben dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse rechter mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.”

In zijn arrest stelt het Hof van Beroep vast dat verzoeker, de referentiepersoon en twee getuigen verklaren dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder ontkent niet dat verklaringen op eer werden afgelegd en dat het Hof van Beroep hiervan kennis nam. Aangezien de vaststelling van het Hof van Beroep gebaseerd is op verklaringen op eer, oordeelt verweerder echter dat het voormelde arrest op zich het ten laste zijn van verzoeker niet aantoon. De Raad ziet niet in op welke manier deze beoordeling ingaat tegen de inhoud van het arrest. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te betogen, doet verweerdens beoordeling geen afbreuk aan de bewijskracht van het stuk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerdens beoordeling in strijd is met artikel 26 van het WIPR.

Waar verzoeker aanvoert dat het principe van een verklaring op eer ook bestaat in het Belgisch recht en hierbij verwijst naar artikel 5 van het Belgische wetboek van nationaliteit, ziet de Raad niet in op welke manier dit betoog dienstig is noch hoe dit afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het arrest van het Hof van Beroep van Conakry uitspraak doet over de situatie op 16 april 2021. Uit het administratief dossier en de nota met opmerkingen blijkt echter dat verzoeker in België verblijft sinds februari 2019. Er dient vastgesteld te worden dat het voormelde arrest uitspraak doet over het ten laste zijn van verzoeker terwijl hij niet meer woonachtig was in zijn land van herkomst. Hierdoor kan dit stuk verzoekers ten laste zijn in Guinee niet aantonen.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de noodzaak van financiële of materiële ondersteuning aangetoond kan worden met ieder passend middel. Wat betreft de voorwaarde inzake het 'ten laste' zijn van de referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, is er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Het staat verweerder vrij om op een redelijke en zorgvuldige manier te oordelen dat de neergelegde stukken niet aantonen dat verzoeker de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40bis van de vreemdelingenwet vervult.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevens aan dat verweerder ontkent dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende. Een dergelijk verzoek impliceert volgens verzoeker dat hij behoeftig is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers verzoek om internationale bescherming van 22 februari 2019, door de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geweigerd werd op 30 september 2021. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 276 603 van 26 augustus 2022. Verzoeker verduidelijkt geenszins op welke manier een verzoek om internationale bescherming op zich het ten laste zijn van verzoeker zou aantonen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder heeft nagelaten om het geheel van beschikbare gegevens te beoordeling, verduidelijkt hij niet welke concrete elementen niet in rekening zijn genomen bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

2.1.2. In de mate dat verzoeker in een tweede middelonderdeel beroept op een schending van de formele motiveringsplicht, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. Daarnaast geeft verzoeker blijk van deze motieven te kennen nu hij deze motieven zelf bespreekt in de uiteenzetting van het middel en deze tracht te weerleggen, zoals blijkt uit het bovenstaande. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Deuxième Moyen pris de la violation des articles 8 et 13 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ;

Attendu que la décision attaquée refuse au requérant le droit de se maintenir avec sa mère en Belgique, alors même qu'ils forment d'ores et déjà une communauté de vie ;

Attendu que le droit au respect de la vie privée et familiale, est consacré à l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Que si cet article ne définit pas la notion de vie privée et familiale, il ressort clairement de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires

doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juillet 1988, *Berrehab/Pays Bas*, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, *AhmuUPays Bas*, §60).

En l'espèce, le lien familial entre le requérant et sa mère n'est pas formellement contesté par la partie défenderesse et aucun élément figurant au dossier administratif ne permet de renverser cette présomption de telle sorte que l'existence d'une vie familiale dans leur chef doit donc être présumée.

Que cette vie familiale est d'autant moins contestable en l'espèce que la partie requérante réside, dans les faits, sous le toit de sa mère depuis son arrivée sur le territoire belge où il a sollicité la protection internationale.

Que le requérant rappelle à cet égard les enseignements doctrinaux et jurisprudentiels aux termes desquels :

« Les seules restrictions qui peuvent être apportées au droit garanti par l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales sont celles qui doivent être « nécessaires dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires, « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive.

L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (Ergec, R., « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

Dans un arrêt Sen c/Pays-Bas du 21 décembre 2001, la Cour européenne des droits de l'homme a ainsi décidé que l'article 8 de la Convention implique dans le chef de l'Etat non seulement une obligation négative de non-refoulement, mais aussi une obligation positive d'admission au séjour.

*Conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH « sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2001, *Conka / Belgique*, §83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n°210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ».*

Or, en l'absence d'une motivation précise démontrant que l'autorité a réellement procédé à cette mise en balance, et qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte portée au droit au respect de la vie familiale de la partie requérante, l'article 8 de la C.E.D.H a été méconnu.

Qu'il convient pour le surplus, de rappeler que dans son arrêt MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUGA c. / Belgique du 12.01.2007, la CEDH a précisé que le souci des Etats de déjouer les tentatives de contourner les restrictions à l'immigration ne doit pas priver les étrangers de la protection accordée par le droit international (Cour. Eur. D.H, arrêt MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUGA c. / Belgique du 12.01.2007).

Que le moyen est dès lors sérieux."

2.2.1. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het is niet ter betwisting dat het *in casu* gaat om een situatie van eerste toelating tot verblijf op het grondgebied, dat verzoeker zich er steeds van bewust was dat het opgebouwde privéleven en gezinsleven precair was.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon betwist wordt. Artikel 8 van het EVRM houdt niet in dat verzoeker zich naar eigen inzicht

op het grondgebied zou mogen vestigen, zonder aan de verblijfsreglementering te voldoen, louter omwille van het feit dat hij hier familie heeft. Verzoeker toont niet concreet aan dat er sprake is van hinderpalen die een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf in de weg staan en die tot een positieve verplichting zou leiden in hoofde van de Belgische Staat. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT